

[Bodil Koch.]

Når jeg er meget glad for artiklen og i øvrigt også enig i mange af dens synspunkter, er det, fordi ministeren siger: ja vist skal der handles, men hvilke handlinger? Og så taler ministeren om, at hvis det bare drejer sig om de gamle kulturinstitutioner, er det jo til at overse. Jeg vil spørge om noget med hensyn til en af vore gamle kulturinstitutioner, men jeg vil også gerne sige i tilslutning til, hvad ministeren her har skrevet, at kort, som jeg har siddet i kulturministeriet, ved jeg godt, at der ingen enkle problemstillinger er.

Men den egentlige anledning til, at jeg spørger her i dag, er, at jeg i fredags besøgte nationalmuseets afdeling ude i Brede, udstillingen om buddhismen. Denne udstilling er jo et led i en række pragtfulde og magtfulde udstillinger derude, nye former for at skabe, hvad man har kaldt fremtidens museum, og jeg tror, at denne udstilling må siges at være det hidtil fineste højdepunkt for disse bestræbelser. Jeg gik direkte hjem derfra og slog op i kulturministeriets betænkning nr. 517, og dér står at læse, at det unægtelig er rigtigt, at museerne er depoter, og så rejses i betænkningen det spørgsmål: hvad om man engang kunne tale om de farlige museer?

Men det kan man tale om i dag. Fremtidens museum er ved at blive skabt, det museum, som ikke er et depot, men, for at bruge betænkningens eget udtryk, et arsenal, hvorfra argumenter kan hentes til kritik af det bestående, vækstpunkter for en ny livsholdning; og man kunne føje til, at denne museumsform er et krav og en udfordring til os. Den stiller os det spørgsmål: fik vi vores egen kulturarv til at blomstre og bære frugt? Kan den tåle en konfrontation med andre kulturer?

Derfor vil jeg nu spørge ministeren, hvordan det går med nationalmuseets strukturudvalg. Får vi snart en betænkning derfra? Vi må jo nemlig ikke blive ved med at betænke os — der må handles. Det er rigtigt, at de nye farlige museer ikke skabes, som der står i betænkningen, bare ved, at man bliver ved at bygge nye bygninger, men ved, at man, står der, giver museerne en ny målsætning. Hvem er den „man“, man taler om? Vi har mennesker på nationalmuseet; vi kan nævne Glob, vi kan nævne Werner Jacob-

sen, men der er jo mange andre, folk med strålende fantasi og fremtidssyn, som er ved at skabe dette nye museum. Disse mennesker har jo virkeliggjort den nye målsætning, som ministeren efterlyser, og jeg spørger: hvad vil ministeren gøre for at give disse mennesker den tilstrækkelige mulighed for og de tilstrækkelige midler til at komme videre? Det skulle nemlig gå, som det gik i en meget mindre sag med Carl Th. Dreyer i sin tid, hvor man gennem 10 og 15 år snakkede om — det var jeg selv med til — at han skulle have de 2 mill. kr., der kunne have gjort, at han havde skabt sin Kristusfilm, som ville have bragt Danmarks navn ud over verden. Og så fik han dem så at sige på dødslejet og på et tidspunkt, hvor 2 mill. kr. ikke var 2 mill. kr.

Ministeren for kulturelle anliggender (K. Helveg Petersen): Det ville egentlig være ganske tiltalende, om vi nu kunne fortsætte hele eftermiddagen med kulturdiskussionen, men det er der jo ingen mulighed for. Jeg må holde mig til spørgsmålet, der er stillet, selv om fru Bodil Koch var inde på mange ting, som man kunne have lyst til at tage ind i besvarelsen.

Må jeg sige generelt om spørgsmålet om udbygningen af Nationalmuseets afdeling i Brede, at vi går så stærkt frem, som vi overhovedet kan det på basis af økonomien, og efterhånden som der viser sig et øget behov for udstillinger af den art, som Bredeudstillingerne har været. Det har været og er udstillinger, som samler meget stor interesse, og det er glædeligt at se, hvordan folk strømmer til for at komme ind i de meningsfyldte miljøer, som man dér har skabt. Det gælder jo ikke mindst den sidste udstilling i Brede, Buddhas veje.

Men jeg skal ganske generelt sige, at hovedsigtet med de ombygninger, der finder sted, dels er at skabe plads til den udstilling, som vi har hver sommer, dels at vise, hvordan Brede engang har set ud og fungeret med sin klædefabrik, fabriksherreboliger, arbejderboliger, spisehuse, gartnerboliger, drivhuse osv. Det er en opgave, som virkelig er værd at sætte ind på, fordi den opfylder mange af de tanker, som moderne museumsfolk gør sig om museets funktion, og så svarer den altså også, hvad der ikke er helt tilfældigt, til, hvad der står i nr. 517.